

Takuya Asakura

MIZEJÍCÍ KNIHKUPECTVÍ POD SAKURO

MIZEJÍCÍ KNIHKUPECTVÍ
POD SAKUROU

TAKUYA ASAKURA

MIZEJÍCÍ KNIHKUPECTVÍ POD SAKUROU

Překlad

Alice Kraemerová

Český název: Mizející knihkupectví pod sakurou
Název anglického originálu: The Vanishing Cherry Blossom Bookshop
Autor: Takuya Asakura
Překlad: PhDr. Alice Kraemerová

První vydání: Harper Collins Japan, 2025
Grafika obálky: Emotion Media Pamela Magierowska-Kobus

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková redaktorka: Dana Wotřelová
Jazyková korektorka: Bohdana Hyřhová

© 2025 by Takuya Asakura
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026

Překlad: © 2026 by Alice Kraemerová

Takuya Asakura si vyhrazuje morální právo být označen jako autor tohoto díla.
Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí
v jakémkoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York,
USA.

Tento román je zcela smyšleným dílem. Jména, postavy a události v něm zobrazené
jsou výplodem autorovy fantazie. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými
či mrtvými, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je
jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií
umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje
svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně
vyklučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers,
LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Cover design: Lucy Bennett © HarperCollins Publishers Ltd 2025
Cover illustration: © Banzisu
Inside illustrations: Shutterstock.com
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

Sazba: Studio EDITIO

ISBN: 978-83-291-2912-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2913-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2914-5 (PDF)

Playlist

<i>Cherry Blossoms</i>	–	Claudio Constantini
<i>Magic Mountain</i>	–	Japanese Breakfast
<i>Hana</i>	–	Fuji Kaze
ゆめうつつ	–	Lamp
<i>Dawn in the Adan</i>	–	Ichiko Aoba
<i>emulation (mode:totonee)</i>	–	stargaze shelter
信じてほしい	–	Chippoke Ohashi
3%	–	Sato
<i>frozen ship</i>	–	Kana Wakareno
<i>eau</i>	–	yukata hirasaka
<i>flower</i>	–	paniyolo, Akio Watanabe
ある喫茶	–	mei ehara
<i>tricolore</i>	–	mamerico
踊り子	–	Vaundy
ふたり基地	–	Haku.
<i>Prism Heart</i>	–	Yogee New Waves
独り言	–	Asagaya Romantics
プライド	–	Lily Chou-Chou
<i>Nostalgia</i>	–	Joe Hisaishi
<i>Waterfall</i>	–	RICEWINE
<i>Cheers</i>	–	Lucid Green
<i>killer tune kills me</i>	–	KIRINJI, YonYon
<i>Cherry Blossom</i>	–	Joshua Bassett
<i>surf.</i>	–	wave to earth
SAKURA	–	Ikimonogakari

PROLOG

KRÁMEK SE ZACHOVAL na místě, které nikdo nedokázal pochopit.

Vzduchem se vznášela hustá mlha, ani bílá, ani šedá. Ale prostor kolem krámku ohraničený úhledně zastřiženými živými ploty byl kupodivu průzračný jako křišťál. Vypadalo to skoro, jako by se mlha před něčím rozestupovala, jako by neměla jinou možnost než si udržovat odstup.

Uprostřed tohoto prostoru stála stará dřevěná budova. Na její zelené trojúhelníkové střeše se hrdě tyčila bronzová korouhev kohouta s vypjatou hrudí. Zobák měl natažený k obloze, ale jeho hlas, určený k ohlašování hodiny, nikdo nikdy neuslyší.

V předzahrádce, která vedla ke vchodu do krámku, rostla sakura s převislými větvemi. Její věk byl patrný z její výšky. Tyčila se nad hřeben střechy, ale její větve se klenuly pod korouhví a spadaly až k zemi. Byly obsypány plně rozkvetlými květy. Neobvyklým dělaly strom zvláštní barvy těchto květů. Čím blíže ke špičkám větví, tím byla barva sytější, postupně přecházela z bílých a bledých odstínů obvyklé odrůdy sakury

sómei-jošino, které se prostě říkalo jen *jošino*, do zářivých červených odstínů sakur se zvonkovitými květy. Zdálo se, jako by tento jediný strom byl pomalován všemi představitelnými odstíny růžové a červené.

Čas od času se větvemi prohnal poryv větru a na zemi vytvořil mramorové víry bílé, šarlatové a světle korálové barvy opadaných okvětních lístků, které se pak nakupily u vchodu. Najednou zacinkal zvoneček, dveře krámku se rozlétly a rozházely tu hromadu okvětních lístků. V nich se objevila dívka ve vínově červené propínací zástěře a zářivě bílé halence. Vytáhla ven ceduli. Byla to jednoduchá černá tabule, ale jídelní lístek na ní napsán nebyl. Jen dvojitou červenobílou křídou na ní stál název krámku: 咲良 – Sakura.

Očividně byl pojmenován po sakurových květech v zahradě. Nebo nějak souvisel s osobou majitelky stejného jména. Je možné, že se dívka jmenovala Sakura, ale rozhodně nevypadala dost stará na to, aby byla majitelkou nebo manažerkou.

Jakmile dívka skončila s aranžováním cedule, rychle se protáhla, zmizela v krámku a znovu se objevila s košťátkem. Začala opatrně smetat napravo a nalevo okvětní lístky rozházené po cestě mezi cedulí a živým plotem. Pak před ní na zemi zcela nečekaně a tiše přistály tři malé větvičky ověšené květy. Dívka překvapeně vzhledla ke stromu a řekla: „Tři? Dnes jsi štědrá, že?“

Sakura samozřejmě neodpověděla. Dívka však měla na tváři vědoucí výraz, když si strčila koště pod paži a posbírala větvičky. Vrátila se dovnitř.

Vzduchem se vznášela vůně kávy a dívka zamířila rovnou do kuchyně ke dřezu. Pomocí zahradnických nůžek rychle zastříhla větvičky a konce obalila papírovým kapesníčkem namočeným do vody a tenkým listem papíru, obojí připevnila gumičkou. Pak je jednu po druhé zastrčila do tří váziček s úzkým hrdlem.

„Hotovo,“ řekla dívka nahlas.

Vyšla z kuchyně a rozhlédla se kolem, zřejmě hledala dobré místo k umístění váz s větvičkami. Jak se dalo podle vnějšku domu očekávat, většina základních prvků uvnitř byla rovněž vyrobena ze dřeva. Charakteristický vzor kresby dřeva na stěnách a stolech dodával atmosféře útulný pocit, jaký můžete zažít jen v tradiční kavárně. Pomocí štaflí začala dívka rozmisťovat kvetoucí větvičky podél stěn i na sloup. Další větvičky už byly po celé místnosti a zdobily krámek mnoha záblesky růžové barvy. Zdobení sakurovými květy bylo zřejmě nezbytnou součástí její denní rutiny.

Spokojená se svou prací dívka slezla ze štaflí a uklidila okvětní lístky, které spadly na podlahu. Pak vlhkým hadrem místo otřela. Zdálo se, že se chystá krámek otevřít. Jakmile takhle pokročila, udělala si krátkou přestávku. Postavila se s rukou v bok a otřela si čelo zápěstím.

„Víš, teď by se mi vážně hodil pár rukou navíc,“ zamumlala a pohlédla dolů na stůl vedle sebe.

Na stole seděla trojbarevná kočka. Tahle měla na rozdíl od typických japonských koček výjimečně dlouhou srst. Seděla pohodlně na stole jako bochník

chleba a ospale hleděla na dívku. Pak vystrčila dopředu přední nohy, zvedla zadek a natáhla celé tělo, než sklopila levé rameno a převalila se na záda. Jako by se ptala: *Myslíš jako takhle?* a natáhla přední tlapky.

„Kobako, tohle rozhodně na mysli nemám,“ káravě řekla dívka.

Kočka na chvílku zůstala ve stejné pozici, ale brzy se postavila na nohy a vrátila se do původní polohy. Na jmenovce přišité k jejímu hnědému koženému obojku bylo znaky napsáno slovo pro krabičku na vonné tyčinky: 香箱 – kóbako.

Dívka odvrátila zrak od kočky a zamířila ke zdi s reproduktory a gramofonem. Dokonce i tohle audiozařízení bylo vyvedené ve dřevě. Na gramofonu byla ponechaná deska – jasně červený štítek uprostřed disku vynikal na černém pozadí. Dívka se skrčila a zapnula zesilovač, což spustilo slabé elektrické syčení.

Prstem zkontrolovala, zda je otočný knoflík na gramofonu ve správné poloze, pak jemně stiskla tlačítko start. Deska se začala točit a rameno se automaticky zvedlo. Vinyl krátce zapraskal, než se ozval vzdálený, hypnotický rytmus malého bubnu. Neobvyklý způsob bubnování, rytmus rychlých úderů ve tříčtvrtečním taktu, se pomalu zesiloval, jako by se bubnování čím dál více blížilo.

S první melodií se ozvala flétna, která tomuto osobitému rytmu dodala nádech dvorské elegance

a exotiky. *Bolero* od Ravela. Skladba jednoduché struktury se dvěma opakujícími se melodiemi procházejícími mezi různými nástroji si udržuje stálý, rytmický rytmus bubnování, který se postupně blíží k vyvrcholení.

Dívka, která spokojeně poslouchala úvodní flétnové sólo s rukama v bok, se náhle odvrátila od gramofonu a začala se točit po krámku, jako by tančila do rytmu hudby.

Kočka se naproti tomu ani nepohnula.

Kromě kuchyně byly všude podél stěn knihovny. Některé z nich byly dokonce postaveny na stolech. I když se lišily výškou a šířkou, měly stejný vzor kresby dřeva, podobný stolům a audiozařízením.

Přesto se zdálo, že místu chybí důraz na soudržnost, a to díky eklektické sbírce knih.

Dívka se nakonec zastavila před jednou z polic. Ukazováčkem jako vodítkem jela podél knih, ale dávala si pozor, aby se jich nedotkla. Prolétla hřbety jednu po druhé, zprava doleva a pak zleva doprava: *Nekonečný příběh*; *Pod rozkvetlým lesem sakur*; *Rašómon*; *Skleněný zvěřinec*; *Past na rodiče*; *Život a názory Tristrama Shandyho, džentlmana*; *Hluk a zuřivost*; *Deset snů*.

Všechno to byla beletristická díla, ale to bylo jediné, co měly společné. Byly k dispozici v různých velikostech a zdálo se, že se najde kniha pro každý věk, dokonce i velkoformátové obrázkové knihy se daly tu a tam zhlédnout.

Z ničeho nic se dívčiny rty začaly pohybovat.

*„Intenzivněji než troubení poledne,
se stopy jantaru rozlévají,
hořkost hněvu, modř hněvu.“*

Mumlala slova, zdánlivě verše poezie, které si zapamatovala, téměř hypnoticky, jako by si nebyla vědoma toho, že je recituje.

Melodii *Bolera* nyní hrál pozoun. Venku se bílé paprsky slunce třpytily na okvětních lístcích sakurových květů tiše tančících ve vzduchu.

„Co myslíš, Kobako, kterou si mám dnes vybrat?“

Čas od času dívka zastavila ruku, otočila se ke své společnosti a jemně položila prst na jeden z hřbetů. Kočku to však zjevně nezajímalo, zůstala zcela nehybná. Takhle to chvíli pokračovalo, dokud to dívka zdánlivě nevzdala, nepřešla k další polici a pak k té následující. Pak, právě když její prst klouzal po jedné z větších knih, kočka otevřela jedno oko a krátce mňoukla.

„Tuhle?“

Dívka se otočila a zjistila, že kočka zvedla hlavu a doširoka rozevřela oči. Zlaté zornice se jí rozšířily, jako by chtěla říct: *Tohle je ta pravá.*

Dívka vytáhla knihu z police, přiblížila ji do úrovně očí a pak ji jako by s úctou otevřela.

„*Ehm, ehm,*“ přehnaně předstírala, že si odkašlává.

Ta kniha se jmenovala *Malý princ*. Dívka začala číst lehce afektovaným tónem, její zvukný hlas se rozléhal krámkem.

„Moje hvězda pro tebe bude prostě jedna z mnoha hvězd. A tak se budeš rád dívat na všechny hvězdy... všechny budou tvoje přítelkyně.“¹

Jak četla dál, dívka a trojbarevná kočka, nyní opět pohodlně spočívající v poloze bochníku chleba, byly naproti sobě.

Pokaždé, když dívka otočila stránku, kočka zašukbala vousy a pomalu zamrkala, jako by přikyvovala. Za čtvercem největšího okna pokračovaly okvětní lístky ve svém půvabném tanci. *Bolero* hrálo dál a znovu a znovu přehrávalo stejnou melodii.

¹ Str. 81: Antoine de Saint-Exupéry: Malý princ, přeložila Michala Marková, Svojtka & Co., s.r.o., Praha 2025

JEDNA

„To nejdůležitější je neviditelné.“²

² Str. 73: Antoine de Saint-Exupéry: Malý princ, přeložila Michala Marková, Svojtka & Co., s.r.o., Praha 2025

STACILO TAK MÁLO a z matky zbyly jen kosti.

Za méně než dvě hodiny, kdy byly dveře pece zavřené, se šedesát sedm let jejího života zredukovalo na trochu popela a pár kostí.

Celou cestu z krematoria nesla Mio urnu své matky v náruči. Přestože byla umístěna v krabici a zabalená v silné látce a ve *furošiki*, cítila její teplo na klíně. Bylo to, jako by se jí matka snažila říct, že tu stále je.

Když Mio dorazila na místo, kde její matka žila, zjistila, že je to ošuntělá dvoupatrová budova s dřevěnou konstrukcí. Matčin malý byt se nacházel v severním rohu prvního patra. Jedno okno směřovalo na břeh řeky. Při pohledu na úhlednou řadu v zimě opadavých stromů pod temně šedou oblohou cítila Mio velkou vinu, že nechala matku zemřít samotnou na takovém místě. *Měla jsem pro ni udělat víc*, pomyslela si.

Do té doby Mio nikdy do bytu nevšloupala. Před dvěma roky matka náhle oznámila Mio a jejímu mladšímu bratrovi, že se odstěhuje z rodinného domu. Ačkoli Mio musela přiznat, že na dům nemají téměř

žádné dobré vzpomínky, byla zděšena pomyšlením, že by jejich dům, kde prožila dětství, měl být předán cizímu člověku. Pro jednu s ní bratr souhlasil. Oba se spojili, aby se pokusili matku odradit, ale ona jim řekla, že na toto téma nebude diskutovat. *Není to tak, že byste se sem moc často vraceli*, řekla.

Dělej si, co chceš, pomyslela si Mio. Poté, co se její matka přestěhovala do svého nového bytu, Mio využila svého nabitého pracovního programu jako výmluvy, aby se návštěvám u ní vyhnula. Teď toho hluboce litovala.

Byt byl velmi skromně zařízený jen tím nejnutnějším. Nebyla tu ani televize, i když Mio věděla, že rodinný dům se prodal za slušnou sumu. Nikdy si nepředstavovala, že její matka žila tak šetrně. Zdálo se, že futon, na kterém spala a který byl odstraněn spolu s matčíným tělem, byl jedinou sadou lůžkovin, kterou vlastnila. Mio si pomyslela, že bude muset zůstat v business hotelu naproti nádraží, a přemýšlela, jestli by bylo v pořádku nechat matčin popel v bytě samotný.

Podlaha byla pokryta světle zeleným kobercem. I když byl opotřebovaný, vypadal poměrně čistě. Stál tam malý kulatý stůl, který zřejmě sloužil jako jídelní. Mio na něj postavila urnu své matky a vytvořila provizorní oltář. Pak ji náhle přepadla vlna vyčerpání a klesla na podlahu. Přesto chtěla bratrovi sdělit novinky, a tak sebrala energii a vytáhla z tašky telefon. Zkontrolovala, zda je v jeho časovém pásmu brzy

ráno, a stiskla tlačítko volání. Po dvou zazvoněních jí to bratr zvedl. „Ahoj, Jošihiro,“ řekla Mio. „Jen jsem ti chtěla dát vědět, že kremace proběhla hladce.“

Nastala trapná pauza, než jí bratr poděkoval. Ku podivu jeho hlas zněl zdvojeně. Mio nedokázala rozeznat, jestli to bylo nestabilní linkou, nebo proto, že nestabilní byla *ona sama*.

„Promiň, Mio, že tohle všechno spadlo na tvá bedra.“

„No jo, není to tvoje chyba. Matka nebyla nemocná ani nic podobného, takže jsme se na to nemohli připravit emocionálně ani logisticky.“

Předchozí rok se Jošihiro, který pracoval pro velkého výrobce elektroniky, přestěhoval do Jihoafrické republiky, když byl pověřen zřízením a provozem nového závodu. Mio svého bratra už nějakou dobu neviděla, protože neměl příležitost vrátit se do Japonska. Jejich matka měla pravdu, ani jeden z nich ji nenavštívil.

„Každopádně, Mio, kde jsi teď?“

„Jsem u mámy. Právě jsem sem přivezla její popel. Chtěla jsem ti dát vědět, že kremace už je hotová. Zbývá ještě hodně papírování, ale zvládnu to.“

Jošihiro se znovu omluvil. Mio se zdálo, že by si měli spolu víc povídat, ale nevěděla, co říct. Byla si celkem jistá, že její bratr to cítí stejně.

„Úplně nechápu, proč prodala ten dům,“ řekla Mio.

„Ani já ne.“

„Viděl jsi mámin byt?“ Jošihiro odpověděl, že ne.